

KISS BALÁZS KUNÓ

Egy megroggyant fal árnyékában...

Széthasítottál mindent,
miközben szeretetet adtál.
Csak álltam melletted,
mint elítélt a falnál.
Szememen kendő,
mögötte Téged láttalak,
Téged, te meztelenül
testedben kitárt alak.
Szemérmed a földön hever,
véres tetemem mellett,
és szeplőd, a sok százezer
öleli körbe apró melled.
A kivégzőosztag már elvonult,
a sár nyaldossa barna hajam.
Felettem fekszel, és szíven lőtt
testem nézed lankadatlan.
Felállsz. Majd elmész.
Vár a jövő, Te is tudod,
de előbb még egy nagyon merész
mozdulattal felém dobod

füstölgő fegyvered.

...nézegetem a múltat

Kivágnálak egy képeskönyvből
és véletlen beléd metszene
a rozsdás olló.
Te papírcseppeket véreznél
s lenne belőled egy kicsi
galacsingolyó.

Új lapokat kerítenék,
s próbálnám kivágni
furcsa alakod.
Ha nem menne?
Elkérném tőled el nem
készült képeslapod.
Azon talán rajta vagy.
Ha nem, hát az se gond,
újjászületnél egy rajzomon,
és lennél csörgősipkás bolond.
Őrült, mert nem szeretsz engem.
Ez talán még tűrhető,
de mindketten tudjuk,
hogy fegyvered még le-lelő.

Szonett Őhozzá

Ma, ahogy a bűvös, piros-ívű hajnal
Egy kedves mosolyt reám küldött,
Gondolataim hozzád, kedves angyal –
Hozzád a nap sugara úzótt.

Aludtál még. Körötted a kék-azúr
Lágy lepedő burkolta tested,
Néztelek, ahogy mozdulatlanul
Ébredtél, s a Hajnalt kilested.

Kedvesen süített a nap szobádba,
Érted kelt fel ma is e csoda
a **R**engeteg sugár mind azt várta:

Tüzével arcod körbefonja.
Ekként ölel körbe minden éjjelen
Dunyhaként a puha-lágy szerelem!